

en forretning; det må den faktisk ikke, medmindre den kan lave en eller anden meget smart konstruktion. Det er jo det, der i øjeblikket bliver arbejdet meget intenst med at undersøge om kan lade sig gøre.

Hr. Jørn Dohrmann har omtalt det som et guldæg i turbanen – det plejer at være appelsiner, man får dér – men man kan vel ikke sige, at 0,5 mio. kr. i overskud et år er et guldæg, der sikrer, at en kommune med dårlig økonomi føler sig specielt tryk ved at gå ind i det. Der er jo heller ikke tale om, at Brovst har ønsket den situation, men man undersøger som en sidste nødløsning, om det dog kunne være muligt for at bevare en arbejdsplads i et område, hvor der bestemt ikke er for mange i forvejen.

Så er der endelig spørgsmålet om finansloven. Det fremgår da af den besvarelse, som miljøministeren har lavet den 1. december 2003, at regeringen i hvert fald anser det for at være en helt afgørende del af finansloven. Det gør Dansk Folkeparti åbenbart ikke. Det er jo ikke noget, der hæver troværdigheden med hensyn til kvaliteten af de forhandlinger, Dansk Folkeparti har lavet med regeringen omkring miljøet og finansloven.

Det er en beslutning, som Dansk Folkeparti har sagt ja til i forbindelse med finansloven, muligvis uden at vide det, og som man efterfølgende prøver at krybe i ly for, fordi man ikke kan leve op til de store ord, man har sagt, om, at man ønskede pesticidfri produktion, og at man ønskede at bevare arbejdspladser, og det synes jeg Dansk Folkeparti bør stå til regnskab for, især i det nordjyske, hvor man har skabt uberettigede forventninger.

Kl. 15.45

Det er trist, at ministerens meget firkantede ideologi uden saglige begrundelser er i stand til rent faktisk at nedlægge denne her planteproduktion, som der jo dybest set ikke er et flertal i Folketinget for at nedlægge, men som ministeren altså har banket sine partifæller og Dansk Folkeparti på plads til at acceptere.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Vi lever i en tid, som synes at have vanskeligt ved at udvikle nye visioner og ideer til, hvordan fremtiden skal se ud. Det 19. århundrede var præget af en stærk vilje til at opbygge en natio-

nalstat. Hvad udad tabes må indad vindes, mente Dalgas efter tabet af Sønderjylland, hvorefter der blev drænet og tørlagt og plantet heder til. Da man var færdig med det, var de fleste enige om, at nu gjaldt det om at opbygge en velfærdsstat, og det blev så størstedelen af det 20. århundrede brugt til.

Nu står vi i begyndelsen af det 21. århundrede. Hvad skal det århundrede bruges til? Det er svært at se. Regeringen synes måske af samme grund at være mest interesseret i at kigge bagud og finde sine værdier og visioner dér. Nationalstaten og en Morten Korchsk opfattelse af dansk kultur relanceres i forskellige forklædninger, f.eks. i form af nye forslag til EU-forbehold og en kulturkamp, som dybest set handler om at skrue tiden tilbage til før ungdomsoprøret, ja, gerne endnu længere, hvis det står til regeringens støtteparti. Og det gør det jo næsten lige så sikkert som amen i kirken. Det synes alene at gælde om at bevare, ikke om at forny: Skattestop, udlændingestop, oplysningsstop, miljøstop.

Et alternativ til den strategi kunne være et Danmark, som påtog sig et stærkt, internationalt ansvar og adresserede de konkrete problemer, som verden står over for. Vi tænker på de stigende spændinger mellem den rige og den fattige verden, og vi tænker på de globale miljøproblemer, f.eks. klimaforandringerne og forarmelsen af den biologiske mangfoldighed.

Det ville kræve, at Danmark satsede på at være et foregangsland, at være et land, som satser på at finde nye løsninger, både hvad angår livsform og teknologi. Brundtlandrapporten er den dag i dag inspirerende læsning, når det gælder formuleringen af en vision for det bæredygtige samfund.

Danmark har gjort en række ansatser til at blive dette eksperimentarium for en bæredygtig verden. Den danske energipolitik, men også vor satsning på økologi og økologisk landbrug har vakt interesse ude i verden. Samtidig har disse satsninger bidraget til danskernes egen selvforståelse. Satsningerne har vist, at det er muligt at finde løsninger på de reelle problemer, som giver anledning til angst og usikkerhed, og som til tider får os til at føle, at fortiden er bedre end fremtiden.

En del af denne historie drejer sig f.eks. også om, at vi har besluttet at fordoble Danmarks skovareal. Siden hen besluttede vi oven i købet, at det skulle ske så miljøvenligt som muligt, og at det offentlige måtte gå foran. På den bag-